

LA SORT DE TENIR-TE — Júlia Cabré Pérez, 3r d'ESO

Em dic Júlia, tinc 30 anys i visc a Lleida. Treballo de forense a l'hospital Arnau de Vilanova. Cada dia em llevo a les sis del matí per poder arribar puntual a la feina i torno a casa després d'haver anat a les meves classes d'equitació, l'esport que em relaxa.

Dimecres passat no em vaig trobar prou bé per anar a treballar. Vaig descansar una bona estona i com que em sentia “*tovefa*” i estava sola a casa, em vaig posar a mirar fotos. M'encanta. Em relaxa. M'acompanya ...

Una de les fotos em va cridar especialment l'atenció. Era una foto de tots els companys del meu primer curs d'ESO a l'institut. Tot i que d'aquella foto ja feia un grapat d'anys encara recordo la meva amiga Martina, una amiga especial.

Em ve a la memòria el primer dia que vaig arribar a l'institut. Estava nerviosa però em vaig fixar en una nena rosseta, més baixeta que jo, que encara ho estava més. La nostra nova tutora ens va presentar la Martina. Em vaig preguntar perquè ens la presentava abans que els altres. I llavors vaig entendre la raó.

La Martina era Síndrome de Down. Molts de nosaltres no en sabíem res d'aquesta característica que vam aprendre que era genètica, que es produeix per la presència d'un cromosoma extra. La tutora ens va explicar que a la Martina li costaria captar més els aprenentatges que a nosaltres però que seguiria el curs al seu ritme. Recordo perfectament com durant aquell curs vaig entendre que si tots treballem junts podem arribar molt lluny sense comparar-nos, només ajudant-nos a superar els obstacles de la vida.

Quin curs aquell primer! Quantes vivències noves per a mi, per a tota la classe! Quan la Martina ens va anar agafant confiança vam descobrir una nena molt activa, xerraire que li encantava cantar, ballar, que adorava els animals i que ho arreglava tot amb una rialla o una abraçada.

Amb els dies, mesos i quatre cursos que vam passar plegats tots els companys vam descobrir la sort de tenir-la, de compartir temps i experiències amb ella perquè, sense adonar-nos-en, vam aprendre a adaptar-nos a totes les nostres diferències – i no només a les seves – i, el nostre gran repte va ser aprendre a resoldre conflictes amb el “*mètode Martina*”, tal i com ho feia ella quan ens veia enfadats o tristos: s’atansava, ens mirava als ulls, ens feia una rialla i, sense esperar res a canvi, ens abraçava! Quina senzillesa tan immensa!

Ella em va ensenyar a no passar vergonya, a no parlar malament de ningú, que ser diferent no vol dir ser inferior i que a la vida ningú és perfecte, que tots som diferents.

Havien passat ja molts anys des de que ens van conèixer però aquelles fotografies em demostraven que els moments agradables i els bons records queden per sempre.

Vaig tenir unes ganes immenses de tornar-la a veure. Treballava a una botiga de roba del carrer Major de Lleida i sabia que era feliç en el seu món. Em moria de ganes d’explicar-li que el “*mètode Martina*” és el que utilitzen els meus fills per fer les paus quan es barallen!